

je dopouští. Ustanovení § 11 stanov jest ve zřejmém odporu se zákonem, takže dobu ručení nutno určití nikoli podle stanov, nýbrž podle zákona, t. j. podle § 78 řečeného zákona. Na tom nic nemění, že snad stanovy byly v rejstříku již zapsány. Tím se nestaly platnou, členy zavazující smlouvou, neboť rejstříkový soud musí z úřadu naříditi změnu stanov, shledá-li, že odporují zákonu (rozh. č. 6637, 7160 Sb. n. s.). Právě tak z úřadu musí přihlížeti k odchylkám stanov od zákona při rozhodování ve věcech společenstva a rozhodnouti podle zákona, jestliže se stanovy od něho odchylují. Zákon v § 78 oddělil zřetelně dobu zániku členství od doby zániku ručení. Doba zániku ručení jest delší, trvající ještě rok po zániku členství. Pokud tedy § 11 stanov stanovil pro zánik členství a ručení dobu stejnou, jest v odporu se zákonem, a právem proto soud první stolice nepřihlédl k uvedenému ustanovení. Výpověď z členství dali stěžovatelé dne 28. září 1928. Výpovědní lhůta se podle § 8 č. 1 stanov počala dnem 1. ledna 1929, takže se jeho členství skončilo dne 31. prosince 1931. Ručení však za závazky společenstva trvalo přes to podle § 78 řeč. zák. ještě jeden rok a končilo se teprve dne 31. prosince 1932. Stěžovatelé tudíž ručí podle § 76 dotč. zák. a § 6 lit. a) stanov, ježto jejich ručení spadá do likvidace společenstva zahájené dne 10. září 1932.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení není nezákonné, poněvadž se nepříčí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo na případ použito (čl. V č. 1 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.) a o nějž rekursní soud opřel své rozhodnutí. Podle donucujícího předpisu § 78 zák. č. 70/1873 ř. z. trvá ručení odpadnuvšího člena společenstva nebo jeho dědice ještě rok po uplynutí závodního roku, v němž jeho členství zaniklo, pokud není ve společenstevní smlouvě stanoveno delší trvání ručení. Dotčenému zákonnému požadavku nevyhovují v souzeném případě stanovy, neboť podle nich zánik členství a zánik ručební povinnosti spadá v tutéž dobu (§ 11), aniž jest stanovena zvláštní ručební doba při nejmenším jednoroční po zániku členství. Nezáleží na tom, že výpovědní doba (Kündigungsdauer) činí podle § 8 č. 1 stanov tři leta, počínajíc 1. lednem onoho roku, který následuje po roce, v němž byla dána výpověď, poněvadž stanovením této delší doby není ještě vyhověno předpisu § 78 řeč. zák. v příčině ručební lhůty po zániku členství. Rekursní soud vycházejí z nesporné okolnosti, že stěžovatelé dali výpověď dne 28. září 1928, došel k správnému závěru, že by se jejich ručební povinnost končila až dnem 31. prosince 1932. Dovolací rekursy nejsou proto odůvodněny.

Čís. 16333.

Nedošlo-li v nesporném (pozůstalostním) řízení k odkázání předurčující otázky na řízení sporné nebo správní (§ 25, odst. 2, zák.

č. 100/1931 Sb. z. a n.), platí o přerušení řízení nesporného obdobně předpis § 192, odst., 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. září 1937, R I 1086/37.)

Pozůstalostní soud zamítl v pozůstalostní věci po Václavu G. návrh zůstavitelovy dcery Anny Sch., aby bylo přerušeno pozůstalostní řízení až do pravoplatného rozhodnutí sporu, který byl zahájen pod Cpr 263/36 u okresního soudu v K. V. proti uvedené pozůstalosti. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Stěžovatelka se domáhá svým návrhem, aby bylo pozůstalostní řízení přerušeno až do pravoplatného rozhodnutí sporu, který vede pod Cpr 263/36 u pracovního soudu v K. Tomuto návrhu nižší soudy nevyhověly. Podle § 34 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. jest v nesporném řízení, není-li v řečeném zákoně ustanoveno jinak, užití obdobně ustanovení zákona o řízení sporném, týkajících se ústního jednání (§§ 171 až 225 c. ř. s.), tedy i § 192, odst. 2, c. ř. s. Proti usnesení v řízení nesporném je právně možný rekurs (§ 35, odst. 1, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), anebo dovolací rekurs (§ 46, odst. 3, téhož zákona), pokud není vyloučen výslovným zákonným ustanovením. Ustanovení druhého odstavce § 25 uvedeného zákona nemá v souzené věci významu, neboť to ustanovení má na mysli pouze případy, kde bylo řešení předurčující otázky odkázáno na řízení sporné nebo správní. V souzené věci však k takovému odkazu vůbec nedošlo. Je proto podle § 192, odst. 2, c. ř. s. a § 34 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. nepřipustný dovolací rekurs, kterým se napadá usnesení rekursního soudu potvrzující usnesení prvního soudu, jímž návrhu stěžovatelčinu na přerušení pozůstalostního řízení nebylo vyhověno, a bylo jej odmítnouti, když tak neučinil již soud prvního stádu (§§ 39, odst. 1, a 46, odst. 3, téhož zákona).

Čís. 16334.

Pojištění smluvní.

K výkladu ustanovení všeobecných pojistných podmínek, že pojistník jest povinen zapraviti první prémii s vedlejšími poplatky v době, která jest v pojistce stanovena jako počátek pojištění.

Jestliže počátek pojištění podle pojistky nastal dříve, než byla pojistka vystavena a pojistníku doručena, a tím se splnění takového ujednání o době splatnosti první prémie stalo nemožným, nelze pokládati, nebylo-li ujednáno něco jiného, celou pojistnou smlouvu za neplatnou pro nemožnost plnění (§ 878 obč. zák.), nýbrž jest toliko dotčené ustanovení všeobecných pojistných podmínek o době splatnosti první prémie neplatné. V takovémto případě nastává podle § 904 obč. zák. splatnost první prémie ihned, t. j. bez zbytečného průtahy po uzavření pojistné